

vist have gjort disse Bemærkninger paa et tidligere Trin i Sagen, hvor de maaskee fuldt saa meget høre hen som her ved tredie Behandling. Vi have ofte havt Lotterisagen for allerede inden denne særlige Lov forelaa, nemlig ved den almindelige Finantslov, og Thinget vil erindre, at det, der er kommet frem i Finantsudvalgets Betænkning, som var blevet forhandlet i Udvalget, og som ogsaa blev berørt her i Salen, væsentlig gik ud paa, at man antog, at Lotteriet kunde drives paa en anderledes forretningsmæssig Maade, end det hidtil er drevet paa. Det er ganske vist et Spørgsmaal, om den Bet. man her vil gaae, i det Hele er den rette, om det nemlig ikke vilde være rigtigere aldeles at afvige fra det System, man hidtil har fulgt. De ville erindre, at vi reiste det Spørgsmaal, om det ikke var hensigtsmæssigt at forloftspagte hele Lotteriet. Det kunde ogsaa være et Spørgsmaal, om det ikke istedetfor Forbud mod udenlandske Lotterier vilde være at foretrække at gaae den modsatte Bet. og tillade dem, men beskaffe dem — gennem en Stempelafgift — paa den Maade stille dem ved Siden af vort eget som en Form for denne Lurusafgift, vi optræve gennem Lotteriet. Jeg kunde imidlertid vanskeligt stille Wendingsforslag herom, og jeg vilde neppe have gjort det, om jeg end havde været tilstede, fordi det var klart, ogsaa efter den Maade, hvorpaa den høitærede Minister tidligere havde stillet sig overfor dette Spørgsmaal, at man ikke med noget Udbytte kunde have draget det frem. Jeg tør heller ikke paastaae, at sliq gjenneegribende Forandring var absolut nødvendig for at tilveiebringe et bedre Resultat. Der er nemlig en anden Maade, hvorpaa jeg ganske vist troer, at man væsentlig vil kunne opnaae ligesaa gode Resultater paa Basis af det Bestaaende, paa Basis af den Lov, som her nærmere ordner det Bestaaende. Jeg sigter derved til den Maade, hvorpaa Sagen udføres gennem Collecteurer, hele Ordningen med Collecteurerne. Jeg kan ikke see Andet end, at den Fremgangsmaade, man hidtil her har benyttet, er alt Andet end forretningsmæssig. Ingen, der driver en Forretning, vilde have taget denne hele Forretning her, som Staten har taget den. Jeg

sigter herved ikke blot til det Hensyn, der ofte synes at have gjort sig gjældende ved Collecteurerens Ansættelse, at man nemlig mere er gaaet ud paa at skaffe Vedkommende Forsørgelse end paa at vælge saadanne Folk, som Lotteriet bedst var tjent med, som vilde kunne tilveiebringe den størst mulige Afætning af Lodderne; jeg sigter heller ikke til den mindre heldige Maade, hvorpaa man har behandlet Collecteurerne, idet, naar en Collecteur ved sin Driftighed har affat mange Lodder, man da har taget Lodder fra ham, hvorimod man jo, naar man havde fundet en saadan praktisk dygtig Mand til at drive Forretningen, tværtimod burde have forøget Lodderens Antal for ham; men jeg sigter fremfor Alt til hele Principet for Ordningen. Disse Lottericollecteurer ere jo en vidundeilig Blanding af Embedsmænd og Folk, der kun ansættes for at blive forsørgede, og efter, hvad jeg har kunnet skønne, har Principet for Ansættelsen, Bestemmelsen om Antallet, ikke været, hvorvidt det var Folk, der kunde skaffe Lotteriet af med mange Lodder, og som i andre Henseender fremhøde gode Garantier, men har derimod været baseret paa ganske andre Ting, som f. Ex. derpaa, at der kun maa ansættes et vist Antal paa Stedet, kun Saamange, at de kunne leve. Men dette er et Princip, som jeg finder fuldkommen forkasteligt, og ingen Privatmand vilde vist gaae frem paa den Maade. I og for sig er det jo aldeles urimeligt, at det skal være en særlig Forretning at være Collecteur; Stillingen maatte jo meget godt kunne forenes med andre Forretninger; det er jo væsentlig kun paa enkelte Løder af Aaret, at Bestillingen medfører noget stort Arbejde for de Folk, der have dermed at gjøre; det maatte da ligge nærmest, at det netop var Folk i andre praktiske Stillinger, der fik dette Erhverv. Jeg kan ikke see Andet, end at det, hvorvidt man her skulde kunne komme til et bedre Resultat, væsentlig vil afhænge af den Maade, hvorpaa Loven nu vil blive udført, vil afhænge af, om den høitærede Finantsminister vedbliver at følge det, som jeg ikke kan betegne paa anden Maade end en gammel Glendrian, en Anskuelse, der staar i Forbindelse med hele den gammelbøgs Anskuelse om, at den Slags Forretninger skulle